

K ilustraci mostu přes propast našich špatností Ti teď přidám ještě pár doslova manuálních námětů. Některé malé věci totiž můžou naše kreslení a povídání učinit pro našeho Jirku buď hladkým a jasným nebo taky docela nepohodlným, či úplně odpudivým...

1) Jsi-li pravák, snaž se **mít Jirku po své levé ruce**. Jde o to, aby Ti do Tvého kreslení **po celou dobu dobře viděl**.

Jestliže jste se už posadili obráceně – máš-li tedy Jirku po své pravé ruce – nevadí. Jen po každém kroku musíš při svém kreslení dát **kreslicí ruku pryč**.

2) Sedíte-li u stolu při rozhovoru **naproti sobě**, pootoč se ze své strany **mírně doprava**. Tady je důležité, aby Jirka Tvůj obrázek neměl vzhůru nohama. Jirka se na protější straně stolu přirozeně natočí ze své strany mírně doleva. V případě leváků to všechno bude obráceně.

3) Ještě mám jednu zdánlivou drobnost, v níž jsou někteří lidé pozoruhodně necitliví. Při kreslení jsi Jirkovi fyzicky blíž než při běžném rozhovoru! Počítej s tím, že někteří lidé mohou mít čichové buňky vyvinuté lépe než ty! Proto navrhuji, abys rozumně dbal na **aroma svých úst**. Tvoje celkové aroma je součástí **emocionálních doprovodných jevů**, které se překvapivě silně podílejí na rozhodování lidí, s nimiž komunikujeme. Tady pomáhá žvýkačka. Prostě jich mám vždycky pár s sebou a je to...

Jeden dlouholetý křesťan mi vyprávěl, jak se po delším duchovním rozhovoru svého kamaráda zeptal, jestli má nějaké překážky pozvat Ježíše do života. Jasná a klidná odpověď zněla: „O žádných překážkách nevím...“ „Najednou jsem jaksi nevěděl, **co mu mám říct dál**,“ přiznal mi letitý věřící.

Nemůžu jinak, než že Ti velmi doporučím, Aby sis svoje kreslení obrázku a povídání **několikrát dokola vyzkoušel, procvičil**. Vezmi papír a tužku a nahlas to říkej nejdřív sám

sobě. A opravdu si to **kreslí**. Pak totéž i s kreslením v těch různých pozicích odvyprávěj svému **partákovi**. Možná Ti prozradí, co mu na Tvém povídání připadá dobré, zajímavé a co ho třeba tak nějak spíš odpuzuje...

Svoje vyprávění zkoušej vždycky celé! A pamatuj, že ve Tvé prezentaci Ježíšovy dobré zprávy musí být příklad, jak toho Ježíše pozvat do života!

Lidé u nás netuší, že s Ježíšem mohou mít osobní vztah!

O to méně mají ponětí, jak takový vztah s Ježíšem navázat. – Potřebují jasný návod – prakticky, obyčejně, „neduchovně“. Konkrétní příklad, co mají tomu Ježíši říct...

U některých lidí – i když **jsem viděl jejich duchovní zájem** – jsem si kdysi neuměl představit, že bych jim dal jakoukoli výzvu. Až mnohem později – v některých byznysových kontaktech (když dělám tréninky v komunikaci a ve veřejném projevu) – jsem se to trochu naučil: „Promiňte, pane doktore. Teď jsme si o tom popovídali. Mám pro vás takový zvláštní návrh. Můžeme si to spolu **vyzkoušet**?“ A pak po něm chci, aby se postavil a daný komunikační prvek mi prostě předvedl, a to hned několikrát! Musím Ti říct, že jsem nikdy nenarazil na **žádný odpor**! Ani u vlivných byznysmenů, náměstka primátora, ani u děkana univerzitní fakulty...

Od jisté doby stejný princip používám i v duchovních rozhovorech: „Promiňte, pane doktore, dokážete si představit, že byste Ježíši řekl něco takového? A brání něco, abyste to zkusil právě teď...?“ Zjistil jsem totiž, že překážkou pro naši výzvu není, **co si bude myslet můj Jirka**, ale **co si myslím já!**

Díky, Pane Ježíši, že nás učíš téhle odvaze jasných výzev. Ty jsi své výzvy vyjadřoval spoustě svých obyčejných současníků, ale taky řadě farizeů, kněží, šéfovi celníků, hodnostáři Nikodémovi a nakonec i Pilátovi...